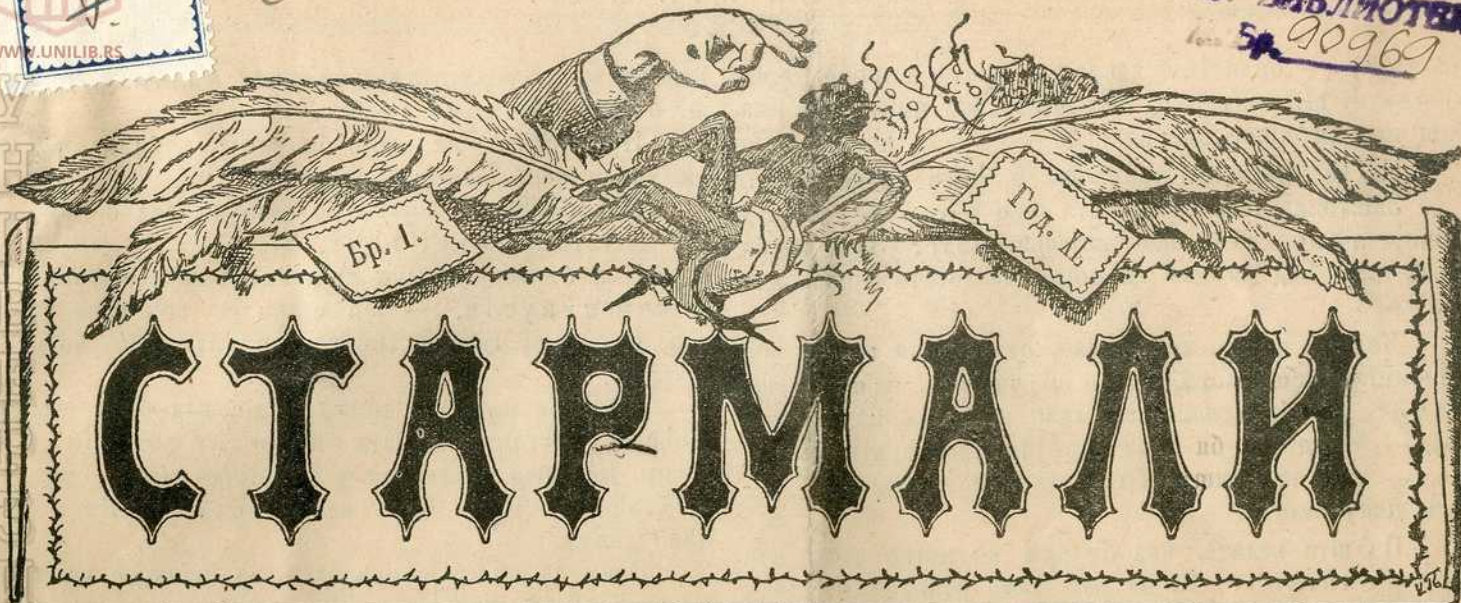

7 434

УНИБ. БИБЛИОТЕКА
5* 90969

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. јануара 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду (у рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernal-er Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за ред.

Опомена о новој години 1888.

Ево већ је своје заузео место
И сео је на свој, на годишњи престо,
И поч'о је владат' загонетно, журно,
Лажни бог — Сатурно.

По вечерњу ваља познати вам свеца.
За то, људи, не будите деца!

Не будите деца, не дајте се варат'
Немојте налетат' на сваки апарат,
Па ма како био умотан у шаре,
Отворите очи, — те божије даре.

Не будите деца, која лудо дубе
Кад им когод медом примазује зубе;
Не верујте брзо, свачем загрљају, —
Са медом се често и жаоке дају.

Не будите деца, не играјте с' жмуре;
Отворите очи баш пред хуком буре.
Немојте се кошкат' рад ситније мете,
Онда, кад вам крупна искушења прете.

Не будите деца, — („хајд' у школу мали!“)
Ви, које су дуги веци школовали.
Немојте се играт' у праху и визу —
Зар не знате, стари, да је испит близу.

Не будите деца, што на треди јашу
Ил маћеху моле да им скува кашу.
Маћехска се каша и без молбе кува, —
Ожећи вас може, — ваља да се дува.

Не будите деца, која се од страве
Под јастук увуку, пак се ту удаве.
Свакога баука не бојте се, моји,
Јер тај баук можда, можда се вас боји.

Најгора је слабост што без нужде клеца;
За то, људи, људи, не будите деца.
Многима је мило кад се пред њим јџца;
За то, људи, људи, не будите деца.

Не будимо деца, да се заиграмо.
Не будимо деца, да се покикамо.
Не будимо деца, да се заблесамо.
Не будимо деца, да се заварамо.
Јер владар Сатурно, — то ваља да знамо —
Он не ждере људе, него децу само.

—М—

Новолетне мисли.

Кад нам берберин, ошачар, млекација, егзекутор
или други који доброжелатељ првог јануара урани,
па вам се приближи руци и честита нам ново лето,
нама се повољно насмеши брк, то нам годи, пружи
му неколико сексера, каткад и форинту (да се може
претплатити на „Стармали“ кад већ ми то због силних
трошкова не можемо), одпустимо га милостиво, да
може још и друге многе својом честитком усрећити.

Нема дакле сумње да честитке новог лета
људима пријају. И што више искрених лажи тога
дана примимо, то нам је на срцу (и у џепу) лакше.
Што нам лепше честитачи долагну, толико нам већ-
ма одлагне. Но ипак све те пријатности не могу
да ућуткају ону стару пословицу, која кроз толике
стотине година вели: „свако лаве боље.“

Тако је и мени било, кад сам првог јануара сав
ситан новац на честитке истрошио (а крупног нисам

ни имао) — онда сам закључао врата и почео премисљати, шта сад ја од тих честитака имам? — ама баш ни пребијене потуре.

Из те празноће поникоше у мени чудне мисли.

Зашто да нам се честита баш ново лето (кад и није лето, него баш највећа зима)? Зар не би боље било кад би нам се могло честитати друго што ново.

Кад би н. пр. ко заишао, од највеће господе па до најпростијег паора, па да им честита, н. пр. нову памет. (То би истина изгледало као нека мала увреда, — честитача би таки гурнули кроз врата на поље. — али ако ништа друго, бар би напојница у нашем џепу остала.)

Па шта велите, кад би нам ко могао честитати нову слогу. — То би нас тако изненадило, да у први мах ову честитку не би ни разумели. (Али би је на брзо разумели кад би се други дан састали или у црквеној општини, или у читаоници, или у певачком друштву или на другом ком народном збору и договору. Онда би ту честитку разумели не само ми, него би је разумели и други, који не знају ни бекнути српски.)

Не би згорега било кад би нам могао ко честитати и нову слободу, ново братинство, нову једнакост, јер стара слобода, старо братинство, стара једнакост (т. ј. како се замишљала) тако се већ истрчала, да би чивутин Исак пре купио чизме без цона, него овај и овакав адиџар свију држава и народа.

А шта велите кад би нам ко могао честитати нов над. — То би врло лепо било; само би честитач морао бити здраво озбиљан човек, — јер кад би се он у сред честитке засмејао, могли би лако и ми прснути у смеј, — па ето да од честитке испадне комедија.

Не би згорег било кад би богаташи сиромашним

ПОДЛИСТАК.

Накаљаније господара Мојшелеса.

Господар Ициг Мојшелес, (свет говори, да је чивут, али по имену његовом судећи, тешко да је,) био је у његовом местанцу, важна личност. — Све се то некако око њега врзло! — Ко даје новаца са „умереном“ каматом? Он; — ко тужи сваки дан по неколико дужвика? Он; ко купује испод цене куће и земље на лицитацији? Он; — ко продаје и сламначу испод каквог јадника? . . Он; — а ко се оно забечио у хинтову, е мислиш да ће носом облак пропарати? . . опет он, и све он! . . . Колико га се многи бојао, (узрок је лако погодити) сто пута га је мрзио, (узрок је још лакше погодити,) али нико се не нађе, да бесноме Мојшелесу тако надружи, као старешина М—е станице. . . .

Господар Мојшелес имао је доста пара, и кућа и земаља, али све му то није могло да угове његовој охолости! . . . Само да му је било доживети, да сваки пред њиме клања, да му се улагује, ех, онда би *Хер Ициг* растао, . . растао! . . Али ко је год могао, склањао се од њега и избегавао га. . . Зашто? . . Зато! . . Само сиро-

ђацима могли честитати нов зимски капут, нову шубару, или нове чизме.

Има погорелаца, који би нас пољубили, кад би им могли честитати нову кућу.

Има општина, којима би свануло, кад би им могли честитати новог попу.

Има благодјејанаца, који би се задовољили и са новим купусом, — јер стари се већ тако усмрдио, као да су га пре три године у јухтеним чизмама газили.

А не би нас баш ни то убило, кад би и самоме Анђелићу могли честитати ново наименовање, н. пр. за обер-мапдарина у Кинеској (али онда би кинески зид морао бити мало већи, или Кина још мало даље).

Знам да ни „Стармали“ нема никакве вајде од новог лета, ако му у једно не можемо честитати и нову претплату. — А како с њоме стоји, то ће он сам најбоље знати.

Ђира. Како стојимо са европским миром?

Спира. Врло дубоко.

Ђира. Не разумем те.

Спира. Сад ћеш ме разумети. Бисмарково је „најдубље уверење“ да ће мир, (овако као што га сада уживамо) трајати још три године дана.

Ђира. Е па онда то мени изгледа као да је мир пао у бунар. Јер Бизмарково најдубље уверење ваљда тек није плиће од каквог обичног бунара.

ма „Stations-Chéf“ кроз М—у пролазеће жељезнице, морао је посведневно слушати разглабања глупога, али препреленога Чиве и није смео ништа против његове личности, јер је г. Мојшелес био добра муштерија за жељезницу, товарио многу рану, стоку, коже, вуну, перје и пр. и пр.

Чуо је Мојшелес, да постоје на жељезницама као и на паробродима неке „Saisonkarte“, које *заслужнија*? господи добију, и које целе године и за целу дот. пругу важе, па је и то чуо, да такве „бесплатнице“ важе за дотичнога „кондуктера“ или „контролора“ врло много, јер не знајући, ко је онај, коме је управа жељезничка или паробродска ту почасну карту дала, обично таку господу *веома учтиво* предустетају, а од стране осталих чиновника жељезничко-паробродских са неким *сграхопоштовањем* поздрављају; (кажу: да иначе та болест код реченога особља не влада) што је са свим појмљиво, јер не може се знати, да ли ону врашку „Ehrenkarte“ има какав моћни министар царевине Тунгулске, или — какав скромни сурадник каквог скромног листића). . . .

Дакле, госп. Ициг Мојшелес, *морао* је такву карту добити, па ма сав „умерени“ *интерес* уложио, који је за ово две-три године на позајмљених фор. 100.— од неког

П у с л и ц е.

М. Није то без смисла што Бисмарк цртају са три длаке на глави. Јер ево нам Бисмарк сада наговешћује три године мира. Даклем свака година мира виси о једној Бисмарковој длаци.

С. Што се ради о миру, то се Хелфије ништа не тиче; он хоће да Угарска великој Русији баца и рукавицу. — То би најјефтиније било на овај начин, кад би Угарска самог Хелфија бацила Русији, — јер ако се добро сећамо, Хелфи се некада звао „Handschuh“.

О. Проводе се гласови да ће се у Србији либерална странка расцепити на старе и на младе либерале. (А зар се не би либерална странка могла подмладити и без цпања.)

В. Ово је већ пета истрага у Матици Српској. Али ваљда ни на ту пету неће се још натакнути мамуза са жврком.

З. Бугари неће ништа изгубити ако изгубе привца Кобурга. Јер сад се прочуло да Дадијан Мингрелски има још већи нос него што је у Кобурга.

Д. Мали краљ Шпањолски добио је сандуче хавана цигара, које ће пушити тамо после 15—16 година. До душе кроз тако дуги низ година лакше је сачувати сандуче цигара, него круну.

*. Талијани дижу војску на Негуша. И мисле

Аћима Несретниковића, добио! — (Чујете, браћо, ту се лепа сумица скуцкала, а интерес је ипак био врло „умерен“!)

Никако није дао мира и тентао је „шефа“ од станице, да му овај такву карту — „изради“, јер и он је бајаги важна личност и по његовом рачуну морала би преко жељезне пруге трава порастети, да није богатога господара Ицига Мојшелеса!

Кад се већ никако није могао чиве опростити а „штационшеф“ науми, да га скине с врата, па ма морао од управе добити нос, баш колики је у самог „хер Ицига“! Договори се са кондуктером, који је влак пратио до З..., и кад овај пристаде, а он веселим лицем саопћи Ицигу, да ће му се давнашња жеља испунити и да ће моћи путовати до З..., као највећи господин. . . . Брзо се чива спреми за тај пут, па се жив избечио у хивтову, који га до постаје доведе. . . Шеф постаје уведе га у собу и ту му тајанствено исприча, шта је то управо „сезонкарта“ и како се са истом путује; а наложи му, да само ништа од инструкторије не заборави! . . . Чива само климну милостиво главом, и кад влак дође, поносито уђе у једна кола. Са неким презрењем погледа на своје салутнике, као да им речи хтеде: не знате ви са каквом важном

да их Негуш неће угушити, ако их врућина не угуши.

Ж. Чудан је тај Бисмарк, „Sich nicht verblüffen lassen“ — то он саветује нама, али тако да и други чују.

Љ. Бугарској би требао краљ са тако дугачким носом, да може па далеко видети и онда ако не види даље од носа.

Ј е л' о в о р а ј?

Вера нас учи, вера нам каже:
да кад животу домакне крај,
престане туга, престане беда,
престане сваки земаљски вај.
А паћенику небо с' отвара,
те види онда божанствен гај,
а душу скромну
обасја сјај

Ј е л' о в о р а ј? . . . Ј е л' о в о р а ј?

Тако се учи, и треба тако,
без вере нема спасења нам.
Али и овде, још за живота,
блаженство често осећам,
па питам себе, кад се оствари,
ерца ми жељни замишљај.

По души реци!
одговор дај.

Ј е л' и т о р а ј? . . . Ј е л' и т о р а ј?

Срећа ти иде са свију страна,
гомилаш блага не знани број,
а пријатеља пуна ти кућа,
сваки те воли, сваки је твој!

личношћу данас путујете!! . . . Влак се крену. Мало даље од станице ево кондуктера са његовим обичним: „Karten — bitte!“ . . сваки се пожури, да са шешира или из цпа извади своју билету, коју кондуктер прегледа и са „tessék kérem“ натраг врати. . . Наш госп. Ициг седио је забечен у једном углу и кад кондуктер и њега за карту замоли, а он само диже десни кажиперст до уста па га преврче са десне стране на леву и кроз стиснуте усне тек само учини: „фију! . . фт!!“

Салутници чудновато се сгледаше, али где чуда! . . Кондуктер се усправи, салутира свечано пред Мојшелесом и дубоко се поклонивши, рече понизним гласом: „молим, молим, молим, Ваша милост“!!! и још једаред поклонивши се, изиђе напоље. . . Салутници се и опет сгледаше! Нешто између себе мумлају, а господар Мојшелес? . . . Ако има осим познатих седам небеса, још које, — онда је он тамо био!! Није шала! Овакова почаст!! Оваково господство! „Ваша милост“!! Ни министар не може више тражити! . . Још је једном кондуктер улазио због билета и иста процедура обновила се, само је Мојшелес сада био још охолији и надувенији, него први пут. . . Стигоше у З. . . Код вратница при излазу у постају говорио је кон-

фале ти твоју богату кесу,
из које траже почесто; „дај“! . . .

По души реци,
одговор дај.

Је л' и то рај? . . . Је л' и то рај? . . .

Слава се на те осмева љупко,
узвисила те на голем вис,
пред робом пузи, моли и плаче,
и горди међед и лукав лис;
куда год крочиш, свуда те прати
свемоћи твоје велики сјај . . .

По души реци!
одговор дај:

Је л' и то рај? . . . Је л' и то рај?

Љубимац ти си силнога владара,
красе ти прса ордени сви.
С тобом да зборе, уза те да су,
многи су срећни и радосни!
Ал' за ту милост морате ето,
продати род и завичај . . .

По души реци
Одговор дај:

Је л' и то рај? . . . Је л' и то рај?

Ракија љута теби се мили,
са њом се тешиш и блажиш јад.
па кад се добро нақвасиш побро,
сав свет ти онда постане — гад.
па журиш, да му с' пута се склониш,
да легнеш где у који крај . . .

По души реци,
Одговор дај:

Је л' и то рај? . . . Је л' и то рај?

Мржња и злоба душу ти муче.
„Освета света, даруј ми моћ!

да могу црног душмана свога
сурвати једном у пакла ноћ“! . . .
и гле! за руком испале жеља
видиш му тугу чујеш му вај . . .

По души реци!

Одговор дај:

Је л' и то рај? . . . Је л' и то рај?

Али кад срце, препуно миља,
на њеном срцу почива хој!
а душе наше, љубави нашој,
певају срећа нам славој!
уста на усти топе се слашћу,
а рука нам веже загрљај . . .

По души реци!
одговор дај!

Ово је рај! . . . Ово је рај!

Др. Назбулбуц.

Најновија аристократија.

Теле-фон.
Теле-граф.

(„Osa.“)

Ово је седма.

Дошао Л. у Банат а невидио дотле лубенице, него чуо само да је то врло добро за јело. Кад дуже времена није посла нашао па поштено изгладнио угледа у једној башти лудаје (бундеве), помисли: мора бити, да су то лубенице, — прескочи преко заграде и почне јести. Прошао туда један Банаћанин па га запита: „А шта ти то радиш?“

— „Једем лубенице“ рече Л.

— „Та нису то лубенице него лудаје.“

— „Биле лудаје или лубенице, ал' ово је седма“ одговори Л. и настави посао.

Љ—о.

дуктер влака нешто са портиром, који је карте од излазећих путника примао, и кад Мојшелес ближе ступи, салутираше му обојица и пропустише га без билете.

Сутра дан враћао се Мојшелес натраг. — Ушао је без по бриге у вагон и сео опет онако надувено као јуче. Познато је, да никаква срећа није трајна и да човека баш онда изневери, кад се томе најмање нада . . . Кондуктер, који је овај влак пратио, дође по обичају рад билета. — Сви се изређаше. — Господар Мојшелес узе достојанствен изглед, озбиљним погледом премери кондуктера од главе до пете, *диже прст до уста и понови јучерање тајанствено: „фију!.. фт!!..“* Кондуктер, и остали сапутници разрогачише очи. „Молим за билету!“ понови први. . . Госп. Мојшелес строго га погледа. „Но зар не видите? *фију!! фт!!*“ Кондуктер устукну мало натраг. Помисли да је Ициг или пијан или луд; сапутници почеше се грохотом смејати . . . „Још једном вас молим, да се оканете безпослице и да ми вашу билету покажете!“ оштрим гласом сад кондуктер ослови Мојшелеса, а овај још недомишљајући се своме јаду, понављаше узастопце: „*фију — фт!!*“ у претом у мало не одвали парче од свога замашнога носа, превлачећи преко усана са десне на

леву страну. Али сви његови тајанствени знаци не помогоше му, и што је већма фијућкао, с' тим већма се кондуктер горонадио! Реч по реч, те паде и многа крупна, а реет је био . . . *казна* госп. Мојшелеса, што је *без билете уговао*; а пошто се опомени кондуктеревој противио, преда га овај на првој станици жандарима, који госп. Мојшелеса крај све протекције одведоше варошкој кући и тек пошто је прописану глбу положио, могао је свој пут продужити, наравно купити сад *редовну билету*. — Разуме се, да шефа станице дуго походио није, и ма да је овај увек био сушта учтивост, госп. Мојшелес није га ни погледа свога удостојио, али је и целу ствар прећутао, дз му се неби његови суграђани смејали и свегили. — Тек после дугог времена, кад је нужним послом опет са шефом уговарао, не може оћутати, а да се овоме заједно и захвали, но зачуди се, кад се овај стаде правдати и кондуктера грдити, шта више, рече да ће и пријаву учинити како се смео тако важан трговац увредити, и т. д. Мојшелесу се чисто сиђе неки терет са срца! „дакле ипак је кондуктер крив, јел' те?“ — упита; — „наравно“, одговори овај, „него молим Вас *Хер фон Мојшелес*, јесте ли се Ви *тачно* владали по мом тајном упутству, које за „се-

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Александра. Мајко! Направила сам и ја једну заго-
нетку. Пошли је чика Јови нек је он реши, па ако је реши;
да ми пошаље решење.

Мати. Дел' покажи да видим.

Александра (смејући се) Ево је.

Мати погледи на артију и види нацртану бомбу; иза
бомбе била је горе запета, а за тим су стојала два слова:
О. и Н. (наравно то значи: Б о м б о н — а Александра би
волела, да јој чика Јова пошаље то решење)*).

Б. М.

О вечери много смо говорили о несрећи нашој о фи-
локсери, како је већ дошла и у наш виноград у сваки
члан, у сваку бразду, увукла се у сваки чокот.

Хвала богу, имам још у подруму два-три буренцета
стара вина, од којег после вечере обично попијем чашицу
(или две). Тако и сада, после тога разговора, наточим ча-
шицу вина и дигох да је испијем. Али у тај мџх повикне
моја мала Катица:

— Пази, бабо, да не попијеш филоксеру!

Ј. Б.

Ја сада, мој г. уредниче, нисам више ни досетљив ни
наиван. Али ако и ово спада у ону вашу рубрику, коју
сви радо читамо, а ви је прибележите. Пре тридесет го-
дина био сам дете; тога лета била је дуга прижега и суша.
На последак већ су морали носити на њиву литију, да
нам подари кишу. И мој ће ујак да иде уз литију. Кад је
већ пошао, — а ја му довикнем: Ујаче, ујаче, зар нећеш
понети амбрел?! (Јер ја сам држао као у воску: чим ли-
тија на њиву дође, да ће таки ударити горопадан пљусак).
— Уја није понео амбрел. — Али није пала киша тога
целог месеца.

А.

*) Распитали смо у уредништву „Невена“ ал до сад још није
стигла Александрина загонетка. Али чим стигне, чика Јова ће се
потрудити да загонетку реши, и таки ће Александри послати решење
у лепој кутијици. Ур.

зонкарте“ важи?“ . . . „Како да нисам“, приповедаше
Ициг, „тако сам фићукно, и тако вешто превукао прстом
преко уста са десне стране на леву, да ме је онај први
кондуктер одма разумео, али онај други угурзус чинио се
и невешт, шта више направио ме је и лудим и пијаним.“
„Па зар ви нисте при повратку превукли левим кажипр-
стом преко уста са леве стране на десну?“ упита сад шеф
станице. „То нисам, него десним прстом са десна на лево!“
„Е, па сад ми је све јасно,“ рећи ће пун озбиљности шеф
станице, — „сад разумем, ту дабоме није ни кондуктер
крив, него ви сами, драги *хер фон* Мојшелес, јер десни
прст важи за одлазак, а леви за повратак; у томе лежи
баш највећа контрола, а ту сте Ви пренебрегли“
Чива је и веровао, и није тражио „сезон карту,“ шта више
молио је шефа станице, да и о његовој првој карти ни-
коме ништа не приповеда Од куда ја ту причу
знам? . . . Преноведао ми је баш онај исти кондуктер,
код кога се цела ова комендија није збила! —

Др. Казбулбуц.

Разни сонети.

I.

Словенска политика.

Већ минуше хиљаде година
од како нас Господ на свет сазда,
од како нас жалосна судбина
туђинцима у аргатлук разда.
И многи ће с' дићи на висина,
а ми ћемо робовати вазда,
јер је Словен од д'вних давнина
добар слуга али невешт газда.
Но највећма са једног несклада
горки удес вечно подносимо:
највећма нам политика страда,
што је никад брацки не бистримо,
у час згодан и за трезна чина,
већ свака за се и — при чаши вина.

II.

Српска слабост.

Сваки народ има слабих страна
(и највећи ум кад кад заблуди),
ал' у нас је понајвећа мана,
што играмо, чим нам ко загуди.
Таква нам је ћуд природом дана,
па сносимо немо удес худи,
да нам свака реч'ца замедљана
врло лако пријања за груди.
Па с тога нам и јест тако лепо,
што с' уздамо у раге ма које,
а не у се и у кљусе своје.
Не, не ваља веровати слепо.
Није добра нарав подле змије,
ал' још мање срце голубије.

III.

Неком посланику на неком сабору.

(По старој досетци.)

Дико наша ти си вредна хвале —
па како те похвалио не би'?!
Но, ако би речи где издале,
остатак им прочитај у себи.
Шта су људске усне налагале,
ни пси с маслом полизали не би;
ал' код мене, богме нема шале,
кад се жито од кукоља треби.
За то нећу дуго ни далеко.
Рећићу ти што још ниси чуо,
од како си на свет настануо,
што ти јоште нико није рек'о,
нит ће рећи од сада па до век':
рећићу ти само, да си — човек . . .

IV.

Њој.

Очи су ти два сунашца мала,
беле груди рајски санак пусти,
на лицу ти ружица процвала,
свет блаженства на медљани усти.

По коси ти мрља нојца пала . . .
 . . . ал' пре, него мрак сасма загусти,
 док ми није слаба памет стала —
 најпре нешто ти мени допусти.
 Допусти ми круно лепотица,
 да ти скинем мало боје с лица
 и те лажне зубе из вилица.
 да ти „турнир“ и „фатоне“ срубим;
 на кад љуску од језгре одлубим,
 упећу се да те и — пољубим!

С. Л. Лазих.

Из старог доба.

У оно давно, хваљено и слављено *старо* време, кад је звекет сабљице по калдрми бивше границе више страха направио, него рика каквог бесног бика; кад је постојао кордун са свим његовим сластима и милинама; кад је господин, господин капрал имао већу власт него данашњи капетан; кад је цветала лесковина и дреновина; кад је „дереш“ био на дневном реду, и кад су „двадесететице“ падале као гњиле крушке, — у то доба предходне наредбе за јунаштва наших дичних граничара, имао је сваки „ларев син“, осим „мундира“, „панталоне“, „пушке“ и „лакованих“ кајиша, још и плату од — четири, цифром цифрам 4 крајцаре у — бакру, — дневно!!! Шта мислите, шта је све могао купити наш „бака“ за ову гомили крајцара! Што му је преоста о после купљеног „викса“, „лака“, крилица на „пошу“, игала, конаца, четака и „шцулфера“ за „дугмета“, могао је утрошити, где је хтео. —

Да се мислити, да је многи од њи стекао грдан капитал, само неблагодарни Авакум Протестировић из Незадовољиваца, увек је казивао, да му је то мало и на саму „фиксу!“ Е, штаћете ви распикуће? . . . Тако једеред изиђе „бефел“, да момчад мора ићи у цркву, јер је био велики празник; сви су се на „фрлез“, искупили, само нема Авакума . . . Сутра дан енога на „репурту“, Пита га господин стражмештер, зашто није јуче у цркву ишао, а он ће, — замислите само, — овако одговорити: „Молим покорно, ја нисам могао доћи, јер . . . јер . . . јер сам био болестан.“

„„Лажеш хуло! . . . Него си сигурно засео где у биртију, па потрошио све цареве паре?!“

Зар цар даје оне паре за вино, пиво и шта ти ја знам зашта? Ха?! Чекај угурсузе, ти ниси ишао у цркву, али зато ти бог неће ни дати среће, као овим другим јунацима “ . . . „А да нису они други јуче „васовали“ по пет крајцара?“ — упитаће несретни Авакум; али за ову нечувену и невиђену дрскост, која је кадра била цео регламент“ и сву „субурдинацију“ повредити, — отера га госп. стражмештер „абије“ у „штукуз“, — и ако тај човек није до сад умр'о, или ако га доцније нису на поље пустили, и сада валда лежи у штукuzu! . . .

Тако је то било у оно старо, добро време!

Др. Казбулбуц.

? . . . ! . . .

Знате л' шта би био
 врхунац љубави вреле?

као што би жене многе
 У моду увести хтеле?

Кад би муж јој с' тога
 Живот себи уз'о'
 (памећу преврне)
 што му слаткој жени
 к лицу њеном белом,
 добро стоји — „дрно“!

Д. Казбулбуц

Нема на вересију.

Чују парохијани покојног попа Б. да се попу ништа не плаћа осим годишњег парохијала, па се договоре, да не плате ни оне крајцаре, што се на јутрење даје, кад свештеник маже освећеним уљем.

Чув за тај њихов договор поп Б. па се приправи, како ће их дочекати.

На првој јутрењи ићи ће напред председник црквене општине. Кад га је поп Б. помазао он се поклати и хтеде да оде, али га поп Б. ухвати за рукав и рече: „плати!“

— „Нећу!“ рече председник.

— Нећеш?“

— „Нећу!“

— „Па добро, кад нећеш — (мане руком преко чела и обрише сејтив) — а ти путуј, нема на вересију.“ Кад видеше други шта се зби са председником извади сваки по крајцару и плати.

Љ—о.

Шта је брак?

Писали су многи

Шта је брак?

Је л' љубави сунца —

Ил је — мрак.

Ја ко велим брак је —

Ајд нек свако знаде —

Понајбољи начин

Да се зло познаде.

Реметичанин.

Биће како господа нареде.

Дошао Босанац са чаршије (пијаце) кући, па га дружина запита: „шта је оно телал викао?“ Он, да се нашали рече: „Ето, валакана, јавља, да се од сада мора, у ђевојке удавати за старце, а бабе за момке.“

— Хм хм рече ђевојка, која је по кући нешто спремила.

А баба ће иза пећи додати: „ма није то синко хм хм, већ онако ће бити како господа нареде.“

— „Е, ал телал рече и то, да само бабе могу се за момке удати, које могу на кули шиваћу иглу угледати.“

„Баба се некако извуче иза пећи, дође до пендера, намјести обадвије руке на очи па рече: „куле не видим, ал' канда се на кули нешто свијетлуца, биће да је оно игла.“

Љ—о.

Бријао се „за душу“.

Дошао фратар у К. просити милостиње за свој манастир; па како пре тога, путујући дуже времена кроз села није се бријао, прилично му нарасла брада и брци. Оде берберу С. и замоли га да га обрије „за душу“ (за бадава). Овај обећа и рече му, да седне. Насапуни га поштено и пусти, да се мало осуши. Узме за тим тупу бријачицу и почне стругати. Ударе фратору сузе на очи, али шта ће, мора да ћути. У том почне на пољу неко песо урликати. Берберин се трже и запита: „шта је то?“ — „Ваљда сад и тога јадника брију „за душу“ одговори фратар.

Љ—о.

Прошла трбобоља.

Служио код нас циганин Ђуро, па му се допала наша домаћа шљивица. Сваки дан пред подне а он у дреку: јој, што ћу, боли ме трбу, дајте ми оне жестоке ракије. Неколико дана давала њему моја мати ракије, но на полетку увиди, да то мора бити циганска унцутарија. Једног дана, кад је цига по обичају и опет почео се превижати и дерати, донесе му мати угријан преп замотан у крпу, па му рече, да то држи на трбуву, али нека пусти, да га по мало пече, можда ће ти, рече, овај лек боље помоћи него ракија. И збиља, циганина вије после тога никад више трбу болео.

Љ—о.

На селу.

Свештеник. Ал мајсторе какве сте ми ципеле направили деци! Не ваљају ништа. Кад хоћу добри пар ципела, морам да шиљем у варош.

Чизмар. Тако је, господине, и мени; кад хоћу лепу придику да чујем, морам да идем у варош.

Красна пошиљка.

— Сервус брацо! како си? Јеси ли здрав? Сад баш долазим из францесбада; састао сам се и са твојом љубавидостојном супружицом. Шаље ти по мени неколико пољубаца. (Загрли га и почне га љубити).

Хвала лепо. Захваљујем. Доста — доста ми је.

Неједнак поступак.

— А где си ти данас ручао.

— Та одвукао ме онај Суботички Чивутин собом у гостионицу. Па знаш ли шта је јео, деда му зрикавог?

— Шта?

— Јео пужева.

— Па како их је јео?

— Извукао виљушком голог пуџа из његове куће, умочио га у сирће и у рен, па тако га је појео.

— Е гле молим те, а са мојим комшијом Станком

сасвим је друкче поступио. Кућу му је појео, а њега самог оставио је голог наог; није га умочио ни у сирће ни у рен.

У позоришту.

А. „Познајете ли, молим вас оно девојче у овој ложи са овим мајмунским лицем?“

Б. „Познајем; то ми је сестра.“

А. „А, не мислим ја њу, него ону поред ње у плавој хаљини.“

Б. „То је моја жена.“

Одговори Администрације.

Ј. К. у С. Хвала на пријатељском и доста разложеном савету у погледу издавања једног илустрованог иста. После издавања „Српских илустрованих новина“ на којима сам доста изгубио ја се скоро — бар до бољих књижевних прилика — нећу смети усудити на такво подузеће, које треба одушевљенију но што је данашња наша читалачка публика. Дај боже да с Вама заједно дочекам те боље књижевне прилике, а ти изгледи канда нису за то.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ НА „СТАРМАЛИ“.

Већ и само зато да мржња српских непријатеља има о шта запети пре него се на српску публику оспе, треба сваки ваљан Србин да држи „Стармалог“.

Што више мржње падне на нас, мање ће је дознети до вас. А ми ћемо се већ постарати да је што више на себе навучемо.

Ово је само један разлог, — а остале разлоге знамо, — знате. — знају — зашто треба „Стармалог“ одржати, ојачати, повећати, улепшати.

Отварамо дакле двокрилна врата претплате. Ко нам дође, добро нам дошао, коме ми дођемо — боље га нашли!

Претплата износи за Аустро Угарску 4 фор. годишње, — 2 фор на по године, — 1 фор. на три месеца.

Претплата за Србију, Црну Гору и друге српске крајеве износи 10 динара годишње, 5 динара на пола године и 2¹/₂ динара тромесечно. За краљевину Србију прима претплату на „Стармали“ књиџара В. Валожиха у Београду, а коме је удесније може послати претплату и на уредништво односно администрацију „Одјека“ у Београду.

За све остале земље 10—5—2¹/₂ франка.

Претплата се шаље на издаватељство „Стармалог“ у Н. Сад.

Уредништво и издаватељство „Стармалог“

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на

штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по именце свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, кад дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своје листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Овај 1-ви број шаљемо свима нашим дојакешњим предилатницима од којих још није претплата стигла, молећи их да изводе предилату поновити или да нам врате лист натраг, ако га не желе и даље држати, па да се ради штампања за даље равнати знамо. Наклада „Стармалог.“

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добрја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

Покварен стомак

(Кад нема апетита, рђаво варење, ка мора љутина) кад је спора промена материје и код последица тога (затвор, ветрови, главобољи, мигрена, шуљеви) лечи се Липмановим карлсбадским кипењим прашком (Lippmann's Karlsbader Brausepulver), наше најбоље домаће средство. Добива се у кутијама по 60 новч. и 2 фор. у апотекама.

3-3

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Новача лекарника у Вел. Бечкерекју.

Особито се препоручује код сифилитични болести и код последица истих, проузрочене занемарењем, надаље код шифрофула, особито у они случајеви где се оточи жлезда и старе тифрофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реуматички болести, живаца, болести на ножи, тешко зараснујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одвљању, жутици, грчеви у материци, отоку цигерице и слезине. Да успех имаде нужно је 4-5 боца Јодкали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

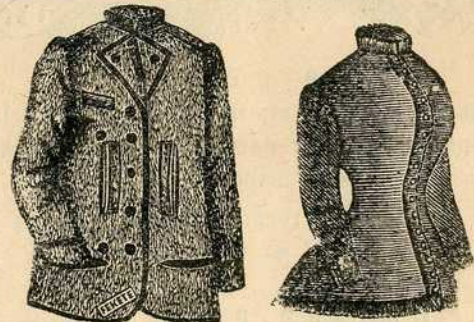
Главна стовариште А. пл. КОВАЧА, лекарна код „Спаситеља“ у Вел. Бечкерекју.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл, (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драскови; Суботица: Д. Лечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Ђорђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовањ, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барчаи. Темешвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулифај. Х.-М.-Вашархел: К. Бернатеки. Печу: Кол. Гебел. Праг: В. Фрагнер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнек. Сатмар: Ј. Босни. Кашау: Ф. Корлат. Пожун: Венделин Хајм Ђур: Ото Петри. 8-10.

Само
1 ф.- 80 н.

Влага, хладноћа!
не шноди!

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су моји плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 ф. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови главни „грађански“ јакнови за сваког су човека најнужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелирених, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне
густо исплетени и топли

3 ф. 25 н.

Од чоје и лодна у то-
лој зимској каквоћи

5 ф. 10 н.

За меру доста је да нам се пошље обим прсију. — Размишљање са наплатом обавља само:

J. FEKETE, Kleider-Versendung,

Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

12-12